

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 22Csp/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2222201445
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Kolárik
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2023:222201445.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda v konaní pred sudcom JUDr. Andrejom Kolárikom v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, sídlo: Prievozská 2, 821 09 Bratislava, zast.: Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: D.T. Y., nar.: XX. XX. XXXX, bydlisko: XXX XX R. S. XX, o zaplatenie 792,67 EUR s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 394,72 EUR a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 394,72 EUR od 22. 07. 2021 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieta.

III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 02. 05. 2022 domáhal zaplatenia sumy 792,67 EUR s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa XX. XX. XXXX medzi postupcom Tatra banka, a.s. (IČO: 00 686 930 - ďalej len „postupca“) a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa XX. XX. XXXX Zmluvu č. XXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej postupca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu neplnil pohľadávku riadne a včas, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 792,67 EUR, ktorá pozostávala z istiny vo výške 792,67 EUR v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky neuhradil nič. Žalovaná suma je vo výške 792,67 EUR, pričom pozostáva z nehradenej istiny úveru vo výške 792,67 EUR. Úroky z omeškania žalobca uplatnil vo výške 5 % ročne z dlžnej istiny 792,67 EUR, a to za obdobie od 22. 07. 2021, čo je deň nasledujúci po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, do zaplatenia.

2. Na podporu svojich tvrdení žalobca k žalobe pripojil nasledovné listinné dôkazy: Prehľad platieb (č.l. 6 - 13), Pokus o zmier s podacím hárkom (č.l. 14), Zmluva o postúpení pohľadávok s prílohou (č.l. 16 - 25), Zmluva o bežnom účte fyzickej osoby a poskytovaní ďalších produktov a služieb k tomuto účtu a Zmluva o spotrebiteľskom úvere formou voliteľného prečerpania (č.l. 26 - 30), Všeobecné obchodné podmienky Tatra banky, a. s. (č.l. 31 - 53), Obchodné podmienky balíkov služieb Tatra banky, a. s. pre

fyzické osoby k bežným účtom v EUR (č.l. 53 - 55), Sadzobník poplatkov Tatra banky, a.s. (č.l. 56 - 59), Výzva na zaplatenie (č.l. 60), Oznámenie o postúpení pohľadávky s podacím hárkom (č.l. 61 - 62).

3. Žalobca doplnil žalobné tvrdenia podaniami z 08. 07. 2022 a 11. 09. 2023. Uviedol, že na základe čl. II predmetnej zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo forme povoleného prečerpania s úverovým rámcom vo výške 3 500 EUR a deň splatnosti bol stanovený „na požiadanie“. V uvedenom prípade nie je dohodnuté plnenie vo forme mesačných splátok. Nakoľko žalovaný vykonal poslednú čiastočnú úhradu dňa 08. 07. 2019, vyzval postupca žalovaného dňa 26. 08. 2019 na úhradu sumy 67,52 EUR, ktorá predstavovala nepovolené prečerpanie na účte. V uvedenej výzve mal žalovaný stanovenú lehotu 5 kalendárnych dní na plnenie. Po uplynutí tejto lehoty je sa stal dlh v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka splatný - teda dňa 01. 09. 2019. V zmysle platobnej histórie priloženej k žalobe žalovaný vykonal debetné operácie v súhrnnej výške 22 269,81 EUR, pričom z úverového rámca čerpal sumu celkom 21 871,86 EUR. Žalovanému bol úverový rámec poskytnutý s úrokovou sadzbou 18,9 %; v zmysle predloženej platobnej histórie bol žalovanému vyúčtovaný štandardný úrok v celkovej výške 101,95 EUR. Žalovanému boli v zmysle predloženej platobnej histórie vyúčtované poplatky v celkovej výške 296,- EUR. Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 21 477,14 EUR. Žalovaná suma vo výške 792,67 EUR predstavuje rozdiel medzi debetnými operáciami na účte žalovaného vo výške 22 269,81 EUR a kreditnými operáciami vo výške 21 477,14 EUR. Pokiaľ ide o skúmanie bonity žalovaného, žalobca poukázal na čl. III ods. 2 Odporúčania Národnej banky Slovenska č. 1/2014 zo 7. októbra 2014 podľa ktorého „retailovým úverom je úver poskytnutý bankou fyzickej osobe s výnimkou kreditných kariet a prečerpaní bežného účtu, bez ohľadu na zabezpečenie alebo účel použitia úveru a s výnimkou úverov na podnikanie poskytnutých fyzickým osobám - podnikateľom. Pokiaľ v texte nie je uvedené inak, pod úverom sa rozumie retailový úver.“ Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že postupca nemal povinnosť posudzovať schopnosť žalovaného splácať úver. Napriek tomu však postupca bonitu žalovaného overoval. Spotrebiteľ mal v čase podania žiadosti čistý príjem vo výške 688,23 EUR. Tento príjem bol overený z interných zdrojov postupcu. Existujúce záväzky veriteľ overil s výsledkom, že v čase podania žiadosti o úver mal spotrebiteľ 0 existujúcich úverov. Pri posudzovaní bonity teda veriteľ počítal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 0 €. Výpočet disponibilného zostatku z príjmu bol teda realizovaný nasledovne: 688,23 € (príjem) - 0 € (existujúce záväzky) = 688,23 €. Disponibilný zostatok je vyšší ako splátka schvaľovaného úveru. Vzhľadom na vyššie spomenuté má žalobca za to, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver bola zachovaná a v rámci kontraktačného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Zároveň žalobca uviedol, že jeho žalobné tvrdenia neboli žalovaným rozporované, tieto sú nesporné a súd nemôže vlastnou činnosťou nahrádzať procesnú aktivitu žalovaného ako strany sporového konania. Ak žalobca tvrdí splnenie povinnosti skúmať bonitu, potom vzhľadom na nespornosť tohto tvrdenia je súd povinný si toto tvrdenie osvojiť ako zistený skutkový stav. Poukázal pritom na rozhodnutie SDEÚ vo veci C 42/815, nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 11/2016, a ďalej na rozhodnutia KS PO sp. zn. 9CoCsp/45/2022, 10CoCsp/3/2022, 10CoCsp/20/2021, rozhodnutie KS BB sp. zn. 15CoCsp/35/2022, 43CoCsp/38/2022, rozhodnutie KS TT sp. zn. 23CoCsp/3/2022, rozhodnutie KS NR sp. zn. 6CoCsp/37/2020.

4. Na podporu svojich tvrdení žalobca priložil k podaniu z 11. 09. 2023 nasledovné listinné dôkazy: Osvedčenie verifikovania bonity a možnosti splácania úveru (č.l. 151).

5. Žalobu s výzvou na vyjadrenie nebolo možné žalovanému doručiť do vlastných rúk. Preto súd žalobu doručil postupom podľa § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že dňa 22. 12. 2022 zverejnil oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu (č.l. 129).

6. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

7. Súd podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, keďže v prejednávanej veci sa rieši otázka jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota žalobcom uplatnenej pohľadávky bez príslušenstva neprevyšuje 1 000,- EUR.

8. Súd vykonal dokazovanie z listinných dôkazov založených v spise a dospel k ďalej uvedeným skutkovým a právnym záverom.

9. Právny predchodca žalobcu (Tatra banka, a.s., IČO: 00 686 930 - postupca) a žalovaný uzavreli medzi sebou dňa XX. XX. XXXX Zmluvu o bežnom účte fyzickej osoby a poskytovaní ďalších produktov a služieb k tomuto účtu a Zmluvu o spotrebiteľskom úvere formou voliteľného prečerpania č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“, č.l. 26), na základe ktorej postupca poskytol žalovanému bezúčelový kontokorentný spotrebiteľský úver s nasledovnou špecifikáciou: výška voliteľného prečerpania (úverový rámec): 3 500,- EUR, úroková sadzba: variabilná, v čase uzavretia zmluvy 18,90 %, splatnosť: na požiadanie, alebo 31. deň nepretržitého trvania nepovoleného prečerpania, alebo v iný v zmluve definovaný deň v osobitných, tam ustanovených, prípadoch. Ako vyplýva z platobnej histórie (č.l. 6), žalovaný nesplácal úver riadne a včas, pričom poslednú splátku uhradil v júli 2019. Vzhľadom na existenciu nepovoleného prečerpania, ktoré k 24. 08. 2019 bolo vo výške 67,52 EUR, postupca listom z 26. 08. 2019 (č.l. 60) vyzval žalovaného na úhradu uvedeného nepovoleného prečerpania v lehote 5 dní s upozornením na zrušenie rámca voliteľného prečerpania v prípade neuhradenia dlhu. Žalovaný dlh neuhradil.

10. Postupca a žalobca uzavreli medzi sebou dňa 21. 07. 2021 Zmluvu o postúpení pohľadávok (č.l. 16), ktorej predmetom bolo aj postúpenie žalovanej pohľadávky na žalobcu, ako to vyplýva z prílohy k zmluve (č.l. 25). Postúpenie pohľadávky postupca oznámil žalovanému Oznámením o postúpení pohľadávky z 28. 07. 2021 (č.l. 61).

11. Aby mohla byť pohľadávka veriteľa voči spotrebiteľovi priznaná v súdnom konaní, súd musí mať preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok pokiaľ ide o existenciu pohľadávky a jej uplatňovanie voči spotrebiteľovi. Kogentné právne normy upravujú právne dôsledky porušenia povinností na strane veriteľa pri uzavieraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a pri výkone práv z nej vyplývajúcich, na ktoré súd musí prihliadnuť, a teda musí i posúdiť, či je pohľadávka voči spotrebiteľovi uplatňovaná v súlade so zákonom.

12. Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy („ZoSÚ“): Na spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, sa vzťahujú ustanovenia § 1, § 2, § 3 ods. 1 písm. a) až d) a § 3 ods. 3, § 4 ods. 14, § 5 až 8, § 9 ods. 1, 4, 6 až 8, § 10, § 11, § 12 ods. 2, § 15, § 17, § 20 až 23 a § 25 až 27.

13. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ: Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

14. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ: Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

15. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ: Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

16. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS („Smernica“), členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. 03. 2014, LCL Le Crédit Lyonnais proti Fesihovi Kalhanovi, C-565/12 uviedol, že je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a stanovili potrebné opatrenia na

sankcionovanie veriteľov, ktorí sa takého správania dopustia. Cieľom uvedenej úpravy je zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti.

17. V rozsudku sp. zn. 23CoCsp/26/2020 z 30. 11. 2020 Krajský súd v Trnave uviedol, že ZoSÚ vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi informáciu len o výške svojich príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

18. Žalobca argumentoval, že s poukazom na definíciu retailového úveru v Odporúčaní Národnej banky Slovenska č. 1/2014 veriteľ nemal povinnosť skúmať bonitu žalovaného. S týmto záverom sa súd nestotožnil, a to s poukazom na § 1 ods. 4 ZoSÚ, podľa ktorého sa na spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania splatného na požiadanie (čo je aj predmetný prípad), vzťahujú ustanovenia § 5 - 8 a § 11 ZoSÚ, t.j. aj § 7 ZoSÚ, ktorý veriteľovi ukladá povinnosť skúmať schopnosť žalovaného splácať úver. Posudzovanie bonity je proces zhromaždenia a kvalifikovaného vyhodnotenia relevantných údajov o aktuálnej finančnej situácii konkrétneho klienta, ktorý je veriteľ povinný vykonať s odbornou starostlivosťou a obozretno a ktorého vykonanie s odbornou starostlivosťou je veriteľ povinný hodnoverne preukázať. Z vykonaného dokazovania v spojení s tvrdeniami žalobcu mal súd za nepochybné, že veriteľ pri poskytovaní predmetného spotrebiteľského úveru porušil ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ tým, že neoveroval bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou. Z podania žalobcu z 11. 09. 2023 vyplýva, že veriteľ pri posudzovaní bonity disponoval údajom o príjme 688,23 EUR a údajom o výške existujúcich finančných záväzkov žalovaného vo výške 0,- EUR. Z vyjadrenia žalobcu je zrejmé, že veriteľ vôbec nezisťoval a do výpočtov nezahrnul akékoľvek iné, než finančné, výdavky žalovaného, konkrétne sa vôbec nezaoberal nákladmi žalovaného na zabezpečenie jeho základných životných potrieb. Takéto údaje nevyplývajú ani zo žiadnej z predložených listín. Súd nemal za preukázané - a žalobca to ani netvrdil - že veriteľ v primeranom rozsahu zhromaždil a posudzoval aktuálne informácie o skutočných nákladoch žalovaného na zabezpečenie jeho základných životných potrieb. Ak účelom posúdenia bonity je zistiť, či žiadateľ o úver bude skutočne schopný splácať poskytnutý úver, potom je vylúčené, aby veriteľ posudzoval bonitu bez akejkoľvek informácie od žiadateľa o úver o jeho reálnych nákladoch na základné životné potreby. Pritom § 11 ods. 2 ZoSÚ výslovne predpokladá zohľadnenie informácií o výdavkoch spotrebiteľa a o jeho rodinnom stave pri skúmaní bonity žiadateľa o úver. Právo musí byť aplikované v kontexte aktuálnej spoločenskej reality, tak, aby bol naplnený účel právnej úpravy (v danom prípade je ním účinná ochrana spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti - viď. odseky 16 a 17 tohto rozsudku). Posudzovanie bonity bez elementárnych vstupných údajov o skutočných

nákladoch žiadateľa o úver nemožno hodnotiť ako postup s odbornou starostlivosťou. Z predloženého Osvedčenia verifikovania bonity a možnosti splácania úveru (č.l. 151) je zároveň zrejme, že veriteľ nezisťoval ani informácie o rodinnom stave žalovaného (príslušná kolónka zostala nevyplnená). Ak je z predložených listinných dôkazov v spojení s tvrdeniami žalobcu zrejme, že veriteľ vôbec neskúmal výdavky spotrebiteľa na jeho základné životné potreby a nezisťoval ani informácie o jeho rodinnom stave, potom nemožno dospieť k inému záveru, než že veriteľ neskúmal bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou a úver poskytol v rozpore s § 7 ods. 1 ZoSÚ. Keďže v danom prípade nejde o splátkový úver, sankciou za porušenie § 7 ods. 1 ZoSÚ nie je nemožnosť úver zosplatiť. S poukazom na § 11 ods. 2 ZoSÚ druhú a tretiu vetu je však sankciou bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru. Vzhľadom na to, že veriteľ posudzoval bonitu žalovaného bez akýchkoľvek údajov o výdavkoch žalovaného a o jeho rodinnom stave, súd uzavrel, že tým hrubo porušil § 7 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov.

19. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20. Podľa § 504 Obchodného zákonníka dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

21. Podľa bodu čl. II bodu 4.1 písm. a) zmluvy Veriteľ má právo neumožniť čerpanie Úverového rámca a požadovať splatenie pohľadávky Veriteľa a Dlžník je povinný pohľadávku Veriteľa zaplatiť, a to najmä ak je Dlžník v nepovolenom prečerpaní na Účte.

22. Podľa čl. II časti I. zmluvy Splatnosť voliteľného prečerpania nastáva v (i) deň, kedy Veriteľ požiada o splatenie Úveru v zmysle bodu 4.1 Úverovej zmluvy, alebo (ii) 31. deň nepretržitého trvania nepovoleného prečerpania, alebo (iii) deň ukončenia Zmluvy o Účte / Úverovej zmluvy, alebo (iv) deň poskytnutia iného typu kontokorentného úveru Dlžníkovi Veriteľom, alebo (v) deň vyhlásenia konkurzu na majetok Dlžníka, alebo (vi) deň, kedy sa Veriteľ dozvie o smrti Dlžníka, pričom platí deň, ktorý nastane najskôr.

23. Žalovaný má právnu povinnosť splatiť poskytnutý úver (dlh z povoleného prečerpania), s prihliadnutím na právne dôsledky hrubého porušenia povinnosti veriteľa skúmať schopnosť žalovaného splácať úver. Z predloženej platobnej histórie (č.l. 6) v spojení s nerozporovanými tvrdeniami žalobcu súd ustálil, že žalovaný vykonal debetné operácie v súhrnnej výške 22 269,81 EUR a kreditné operácie v súhrnnej výške 21 477,14 EUR. Rozdiel medzi debetnými a kreditnými operáciami predstavuje žalobou uplatnenú čiastku 792,67 EUR. Od tejto sumy je vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru potrebné odčítať úrok účtovaný žalovanému vo výške 101,95 EUR a poplatky účtované žalovanému v celkovej výške 296,- EUR. Výsledkom je rozdiel vo výške 394,72 EUR, čo je suma, ktorú je žalovaný povinný žalobcovi zaplatiť. V tejto časti preto súd žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal na úhradu sumy 394,72 EUR, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti potom súd žalobu s poukazom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre hrubé porušenie § 7 ods. 1 ZoSÚ zamietol, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

24. Žalobca vyjadril názor, že ak žalovaný nerozporoval skúmanie bonity, potom súd je povinný osvojiť si tvrdenie žalobcu, že bonita bola skúmaná s odbornou starostlivosťou, pričom nie je oprávnený sám túto otázku vyhodnocovať a vyžadovať v tejto súvislosti dôkazy. Poukázal pritom na niektoré rozhodnutia odvolacích súdov, ÚS SR a SDEÚ. K tomu tunajší súd uvádza, že prax súdov nie je jednotná a je možno badať rôzne názorové prúdy a postupy. Tunajší súd v rozhodnutí vychádzal z ďalej uvedených východísk. Podľa čl. 6 ods. 1 Civilného sporového poriadku („CSP“) strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. CSP v II. hlavne zaraďuje spotrebiteľské spory do kategórie sporov s ochranou slabšej strany. Okrem toho, že súd má v týchto sporoch právo žiadať strany o ďalšie skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 2 CSP), má aj právo bez návrhu zaobstarať a vykonať tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP). Jediným limitom je zachovanie nestrannosti súdu. To, či veriteľ postupoval pri posudzovaní bonity žiadateľa o úver v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ a či prípadné porušenie tejto povinnosti je hrubým porušením

§ 7 ods. 1 ZoSÚ, je otázkou právnou a nie otázkou skutkovou. Právne posúdenie prináleží výlučne súdu, pričom súd je ex offio povinný prihliadať tiež na absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Ak § 11 ods. 2 ZoSÚ ustanovuje, že sankciou za porušenie povinnosti skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu je nemožnosť zosplatnenia úveru a pri hrubom porušení aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, potom ide o právne dôsledky porušenia zákonných povinností veriteľa, ktoré majú priamy a zásadný vplyv na práva veriteľa (resp. postupníka) voči žalovanému spotrebiteľovi a na oprávnenosť, resp. samotnú existenciu, žalobou uplatneného nároku. Vyhodnotenie týchto skutočností súdom je preto nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci v súlade s CSP, najmä v súlade s čl. 6 ods. 1 CSP a čl. 2 ods. 1 CSP. Súd nemôže priznať v súdnom konaní takú pohľadávku voči spotrebiteľovi, kde je zrejmé, že veriteľ ignoroval svoje základné zákonné povinnosti, a teda taká pohľadávka mu ani nevznikla. Bolo by to v príkrom rozpore s princípmi, na ktorých stojí CSP, a zároveň rezignáciou na základnú úlohu súdov, ktorou je poukázať na to, keď sa spoločenská realita v podstatnom ohľade odchyľuje od žiaduceho a zákonom predpokladaného stavu, v danom prípade v kontexte jasne definovaného účelu predmetnej právnej úpravy, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred nezodpovedným uzatváraním úverov vedúcich k exekúciám. Ak veriteľ uplatňuje voči spotrebiteľovi pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy v zjavnom rozpore so ZoSÚ (resp. žiada priznať pohľadávku, ktorá ani neexistuje alebo ju postupník ani nemá), potom nemôže byť v rozpore s CSP a ani s Ústavou SR, ak súd poskytne spotrebiteľovi zvýšenú ochranu v tom smere, že vyžaduje tvrdenia a dôkazy v otázke splnenia týchto základných povinností veriteľa. Súd ich pritom nevyžaduje v prospech spotrebiteľa, s cieľom zamietnuť žalobu - súd zisťuje skutočnosti nevyhnutné na rozhodnutie vo veci, pričom zostáva nestranný. Ak by veriteľ skúmal bonitu riadne, potom by to aj vyplynulo z tvrdení žalobcu a ním predložených dôkazov a súd by nemal dôvod uplatnenú pohľadávku nepriznať. Žalobca však nemôže tam, kde veriteľ porušil svoje základné povinnosti, žiadať súd, aby tieto porušenia prehliadol s poukazom na procesnú pasivitu spotrebiteľa. Nie je možné vylúčiť súdny prieskum dodržovania základných povinností veriteľa pri poskytovaní spotrebiteľských úverov len na základe tvrdenia, že žalovaný spotrebiteľ sám porušenie týchto povinností nenamietal (bráni tomu o.i. čl. 6 ods. 1 CSP). Rozhodovanie súdov musí byť spravodlivé a zákonné. Požiadavka „slepo“ priznávať v súdnom konaní aj zjavne neoprávnené pohľadávky len preto, že spotrebiteľ nerozporuje konkrétne porušenia zákonných povinností veriteľa (ktorý ich má plniť bez osobitnej žiadosti či upozornenia), je podľa názoru tunajšieho súdu neoprávnená a v rozpore s princípmi, na ktorých stojí CSP (napr. aj v predmetom prípade, kde žalobca - zastúpený právnym zástupcom - tvrdil v zjavnom rozpore s § 1 ods. 4 ZoSÚ, že veriteľ ani nemal povinnosť skúmať bonitu...).

25. Žalobca si žalobou uplatnil voči žalovanému i nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej istiny, a to v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“). Úrok z omeškania žalobca uplatnil za obdobie počnúc 22. 07. 2021, čo je prvý deň po dni účinnosti postúpenia pohľadávky na žalobcu, do zaplatenia. Keďže súd vyhovel žalobe pokiaľ ide o zaplatenie dlžnej istiny v časti 394,72 EUR a nárok na zaplatenie úroku z omeškania žalobca uplatnil vo výške podľa platných právnych predpisov, súd žalobcovi priznal i nárok na zaplatenie úroku z omeškania z priznanej istiny 394,72 EUR tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

26. O trovách súd rozhodol postupom podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 49,80 % a žalovaný mal v konaní úspech v rozsahu 50,2 % (priznaná istina 394,72 EUR zo žalovanej sumy 792,67 EUR). Žalovaný by tak mal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 0,40 %. V konaní si však žalovaný žiadne trovy neuplatnil a ani z predmetného spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú. Preto mu náhrada trov konania priznaná nebola, ako je uvedené vo výroku III. tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Odvolanie možno podať na Okresný súd Dunajská Streda do 15 dní od doručenia tohto rozsudku (§ 362 CSP). Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd, ak CSP neustanovuje inak (§ 367 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Intervenient môže odvolanie podať za podmienok uvedených v § 360 CSP.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody podľa § 365 CSP) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len za podmienok uvedených v § 366 CSP. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní povinnosť uloženú vykonateľným rozsudkom, môže sa žalobca domáhať jej splnenia v exekúcii.